

СТАРА ШОВКОВИЦЯ

Скалічили роки та пилка
Стару шовковицю в дворі,
Нема живої навіть гілки,
Один лиш сухостій вгорі.

Самі тоненькі однолітки
З листками точить шовкопряд,
Схилився стовбур на повітку,
Він вже не заздриться на сад.

Не стовбур □ скручений обрубок,
Товста, потріскана кора,
Запилена, замшіла й груба,
Давно на дрова вже пора.

А погляд навіть не шукає
Тут всюдисущих горобців,
Раз ягідок уже немає □
Не чутний і пташиний спів.

Стою, дивлюся я на неї,
Очей не можу відірвать,
Вона, мов з юності моєї
Дорогоцінний експонат.

Синіли губи і долоні,

Солодкими були плоди,
Тепер стирчать сучки лиш чорні,
Нема до чого підійти.

Чому ж не хочеться зрубати,
Щоб не псувала краєвид?
Під стать вона старенькій хаті,
Нагадує колишній слід.

Під нею колупався батько,
Виходив із-за бджільника,
Тепер вона, хай не в порядку,
Все ж спогад терпкий виклика.

І тільки куриця гребеться –
Для неї не змінився час,
Живе собі, поки живеться,
Й не здатна зрозуміти нас.

Дата написання вірша: 2021-01-11